1e Jaargang, nummer 11, 7 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

CALVIJN EN PIGHIUS 2

Calvijn raast eindeloos door over dat de mens de vrije wil heeft verloren en het goede niet meer kan willen dan door de genade die door de uitverkiezing wordt verstrekt. Waarom ? Hij is bang dat de mens te zeer bemoedigt wordt in het zondigen als de mens krijgt te horen dat hij een vrije wil heeft. Dan zou zo’n mens macht kunnen krijgen, want het menselijk verstand neigt tot onwaarheid en zal eerder dwaling putten uit een woordje dan waarheid uit een uitvoerig betoog. (Institutie 2.2.7, GVW 3)

Calvijn ontzegt hen de macht tot het willen. Dat is weg door de zonde. Nu is de mens slaaf, ook in zijn willen. Het is natuurlijk wel waar dat de mens zich laat misleiden door woordjes en niet door hun uitvoerige betekenissen. We zien dit ook met het Jezus-woord wat mensen hebben misbruikt, en men misbruikt het woord ‘genade’ en het woord ‘geloof’, allemaal door gebrek aan kennis, door blinde woord-obsessie. Men manipuleert en teistert elkaar met blinde woorden. Het Jezus-woord is overgebruikt en van de betekenis en achtergrond weggekapt, en zo geworden tot woord-afgoderij, naam-afgoderij. Men weet helemaal niet wat het is en waar het voor staat. Het is allemaal verwesterlijkt, dus veroppervlakkigd.

Maar Calvijn had moeten focussen op het feit dat de rede van de mens is aangetast door de zonde, zoals Kant deed. Het theologische verstand van de mens is aangetast.

Calvijn stelt dat er geen vrije wil is voor het goede, maar dus wel voor de zonde, de vrije-zonde-wil. Je zou mensen gek maken, en dat is ook gebeurd. De psychiatrische klinieken kwamen vol te zitten met calvinisten. Maar zo had Calvijn de macht. Hij nam die macht over van het katholieke wereldrijk. De mens had de wil misbruikt, en daarom nam Calvijn het als medicijn weg, maar dat is natuurlijk niet verantwoord, maar rigoreus. De mens had de mogelijkheid moeten hebben om het goed te maken, niet al deze sjoemelende en verbitterde genade theologie, want Calvijn’s genade was alleen voor de uitverkorenen, die dit overigens niet konden verdienen. Je moest maar net geluk hebben dat God je had uitverkoren, daar kon je verder niets aan doen. Het is een corrupt systeem. Met een hele omhaal van woorden vestigde Calvijn dit systeem, hierbij bouwende op Augustinus. Onder druk van deze illegale theologie moest hij hier in zijn bijbelcommentaren deels van terugkomen, en noemde hij het bijna niet meer, maar hij bleef standvastig in zijn leer, en heeft het nooit meer losgelaten, alleen de touwtjes hier en daar wat gevierd.

Ook in de GVW (Gebondenheid en vrijmaking van de Wil, 1543) stelt Calvijn dat de wil niet vrij is in zichzelf, en dus niet zijn eigen bewegingen in beide richtingen onder zijn eigen controle heeft, maar deze kracht is door de erfzonde verloren gegaan of verminderd.

Hier zie je Calvijn twijfelen aan zijn eigen woorden, want de geheel verloren gegane wil is dus iets anders dan de verminderde wil. Deels is de wil natuurlijk verloren gegaan door de zonde, maar er is ook een diepere wil.

Maar Calvijn heeft haast, en wil het zekere voor het onzekere nemen, en gaat over tot de Herodus-taktiek : Er is gevaar ergens in de wil van de mens, dus laten wij deze gehele wil volkomen platleggen. Calvijn moordt dus uit voorzorg zowel kwaad als goed uit in de mens, zoals ook de medicijnen in de psychiatrie zijn opgesteld, en de tandartsbehandelingen. De psychiater zegt : ‘We vallen de steden aan met onze kanonnen, en helaas gaan dan ook de goede dingen kapot, maar we hebben geen andere keus.’ Dat heeft de psychiatrie gezegd in gesprekken met het pastoraat, om hun middelen te verdedigen, wat dus de Herodus-taktiek is, en dat is een goddeloze taktiek. Ze noemen dat hun medicijnen nog niet gericht zijn, dus maakt het ook ongewenste schade. En dus maar toch gebruiken. Dat is een zeer calvinistische gedachte. Kwaad met kwaad bestrijden. Kan het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Ze willen de diepere weg van het kruis niet gaan.

Calvijn nam de korte weg, een heethoofd als hij was. Hij had een temperament. Calvijn was een Fransman van geboorte. Fransen doen dingen soms met de Franse slag, oftewel ze kunnen heel heetgebakerd zijn en slordig, om er snel vanaf te zijn. Zo kunnen we het calvinisme verklaren. Daarom zijn wij ook geen precieze calvinisten, maar meer rekkelijk, meer wilde calvinisten. Wij volgen Calvijn zeer zeker niet op de voet. Calvijn is geen afgod voor ons. Uiteindelijk zijn

wij visseristen.

Wij kunnen ons dus meer vinden in zijn bijbelcommentaar dan zijn andere boeken. In zijn bijbelcommentaar ligt de nadruk niet zozeer op de uitverkiezing en de genade, maar gaat hij er juist vaak tegen tekeer. Daar heeft hij het weer over andere onderwerpen, en bekijkt hij het van andere kanten, en bespreekt hij vluchtroutes, en laat ook de verantwoordelijkheden van de mens zien. We zien hier een veel menselijkere Calvijn, alhoewel het hele uitverkiezingsgebeuren van Calvijn, en de stramheid erin, soms wel de kop opsteekt, dus het is en blijft een potentieel gevaarlijk werk als je niet op je hoede blijft, en het mag geen daadwerkelijke tweede bijbel worden in de zin dat het een hoogste autoriteit zou zijn. Een toetssteen is het ook niet.

Calvijn is een dwaler. Hij wil het Romeinse rijk omver werpen op islamitische manier, met de botte bijl. Het is niet de weg van Yeshua. Het kruis mist, Getsemané mist. De vreze des Heeren is in het leven van Calvijn niet op peil. Hij is een gereformeerde Mohammed, zeer berucht, zeer beroemd, vol met wereldse en geestelijke kennis. Hij is een wandelende bibiotheek, van vele markten thuis. Je kunt hem niet wegdenken uit de geschiedenis en de kerkgeschiedenis. Bij Calvijn ligt het zwaartepunt van de kerkgeschiedenis, voornamelijk in de GVW, zijn gesprekken en discussies met Pighius.

Pighius is een doorn in zijn oog. Daar draait zijn hele leven om. Daar heeft hij twee decades van zijn leven aan besteed. Eerst de GVW in de 1540-er jaren, en toen de EVG (Eeuwige Voorbeschikking God's) in de 1550-er jaren. Hieraan ontwikkelde hij zijn theologie verder. Hij streed met het monster van de uitverkiezing, maar werd zelf ook een monster. Hij bestreed kwaad met kwaad. Hij stelde dat verbieding het enige medicijn was : De mens heeft de wil misbruikt, dus geen wil meer voor de mens, tenzij God de mens daartoe uitverkiest, waarin de mens niets heeft in te brengen, helemaal niets. Werkt een relatie zo ? Natuurlijk niet. Het moet van twee kanten komen, anders is het slavernij en verkrachting. Dat geeft Calvijn ook toe in zijn bijbelcommentaar, maar het kwaad was al geschied vanwege zijn trukendoos die hij op de mensheid had losgelaten. Het was al te laat. Het was mosterd na de maaltijd, een doekje bij het bloeden.

Calvijn steekt de mens overhoop, en verkoopt dan het medicijn. De mens ademt maar door een heel nauw buisje in de leer van Calvijn. De mens heeft vrije wil om te zondigen, maar niet om het goede te doen. Dat is een hele psychopatische gedachte, en allemaal gebaseerd op Augustinus en misvertalingen van de bijbel, door het varkensgrieks, oftewel corrupt Grieks.

De genade van God is dus een giftig en bitter snoep. Het is helemaal geen genade, maar bedrog. Zo werkt de ware genade niet. Het is het snoephuisje van de heks van Hans en Grietje, waar ook Repelsteeltje mee gemoeid is. Calvijn maakte goud van stro, maar roofde zo het kind. Men betaald er veel voor.

God vraagt dat de mens het weer goedmaakt, niet allerlei toverformules van genade en verkiezing en allerlei rompslomp waarin hun wil zogenaamd is uitgeschakeld en het niet kunnen verdienen, want juist dan gaan ze het misbruiken, of ze gaan er psychisch door kapot. Het was een tweesnijdend zwaard.

Zo werken relaties niet. Vertrouwen moet verdiend worden. Er is geen andere weg. Dat er valse verdiensystemen zijn is geen excuus voor de genadeleer en de leer van de uitverkiezing, want daarmee wordt afgerekend door het kruis, door het lijden en door de school, niet door Calvijn's onzinnige, sadistische Herodiaanse toverformules.

Calvijn roept : genade, genade, genade dit, genade dat, rolletje uitverkiezing, geen vrije wil, etc. Wij roepen : stop. Het gaat om het kruis.

De Calvijn van het kruis zien we ook meer in zijn bijbelcommentaren. Daar zien we een hele andere Calvijn. Hier rekent Calvijn met zichzelf af, door het kruis, niet door de genade. Hier is Calvijn meer een kruisprediker, maar soms steekt de genade zijn lelijke monstergezicht op. Het is geen genade, het is eindeloze wreedheid. Krankzinnige wreedheid. Calvijn streed met dit monster. Hij werd voortijdig weggenomen in zijn mid-vijftiger jaren, anders zou hij dit monster door zijn verdere geschriften verder hebben weggekapt, ook al bleef hij er ook aan vasthouden, want Calvijn is een drugsverkoper. In hart en nieren was hij dat. Dat had hij geroofd. Hij was een sluwe marktkoopman, een genie, maar sluw. Hij gaf ook veel aan het volk.

Augustinus noemt de gevallen wil slecht. Calvijn bouwt op het concilie van Oranje van 529 zeggende in canon 4 :

'Als iemand beweert dat God wacht op onze wil om gereinigd te worden van zonde, maar niet belijdt dat zelfs onze wil om gereinigd te worden tot ons komt door de instorting en de werking van de Heilige Geest, dan verzet hij zich tegen de Heilige Geest zelf.'

Maar het concilie van Orange was tegen dubbele predestinatie die door Calvijn werd geleerd. Dit was zo verschrikkelijk dat sommige uitgevers van Calvijn's boeken het gedeelte over dubbele predestinatie weglieten. Sommige calvinisten denken dat ze zijn voorbestemd tot verdoemenis. Het heeft velen in psychiatrische klinieken ten onder laten gaan. Het heeft van God een sadistisch monster gemaakt. Dat komt er van als je onvoorwaardelijke

selectieve genade gebruikt om de wil van de mensen te verlammen in determinisme. Het is vooroplopende genade, oftewel grace-supremacy, en dat loopt dan in de leer van Calvijn via de uitverkiezing en de dubbele uitverkiezing. Sommigen zijn voorbestemd tot de hemel en anderen tot de hel. Het is mentale mishandeling, en heeft geboorte gegeven aan de twee grootste monsters ooit op de aarde losgelaten : de psychiatrie en de tandartserij, want die werken volgens dezelfde principes, en hebben zichzelf hierin tot God gemaakt. De mens wikt, maar zij beschikken. Ze noemen de mens die om hulp vraagt klant, maar de klant is bij hen geen koning.

Calvijn wijst erop dat Augustinus overal roept dat de wil niets anders dan het kwaad bedenkt, totdat de Geest eraan voorafgaat.
Calvijn klaagt dan dat zelfs Pighius zich versierd heeft met de woorden van Augustinus, terwijl het volgens Calvijn niet voor Pighius is weggelegd, maar voor hemzelf. Augustinus is er volgens Calvijn voor om het calvinisme te ondersteunen, niet het pighisme.

Pighius quote dan van de Hypognosticon van Augustinus : 'We hebben niet de vrijheid verloren om te willen, maar om het goede te kunnen of te verrichten.' Calvijn stelt dan dat Augustinus vaak weer anders predikt, en soms stelt Calvijn bijvoorbeeld ook wanneer er quotes van Augustinus worden opgehaald dat Augustinus bepaalde dingen gezegd zou hebben toen hij nog jong en onvolwassen was. Calvijn predikt ook vaak verschillend. In ieder geval als Pighius met de Hypognosticon aan komt zetten om Calvijn schaakmat te zetten heeft Calvijn zo zijn uitvluchten. Calvijn stelt dan ook dat volgens geleerden het boek helemaal niet door Augustinus is geschreven. Ook stelt Calvijn daarnaast dat Pighius een verkeerde interpretatie ervan geeft. Calvijn wijst erop dat de schrijver - wie het ook zou wezen - ook had gesteld dat de wil verminkt is geworden na de zondeval. De mens zou volgens de schrijver alleen nog maar rationele keuzes kunnen maken, maar niet meer vanuit de diepte van God's wil. Het is meer oppervlakkige keuze, niet vanuit het hart.

Calvijn noemt Pighius dan kinderachtig. Het zwaartepunt van Calvijn's leer zijn de woorden van Augustinus in zijn boek over genade en erfzonde : Hij maakt ons rechtvaardig, door zijn rechtvaardigheid, niet de onze.

Calvijn stelt dat hij altijd heeft gezegd dat hij er geen bezwaar tegen heeft dat de menselijke keuze vrij wordt genoemd, op voorwaarde dat er een deugdelijke definitie van dat woord komt. Dat heeft hij geprobeerd in zijn bijbelcommentaar, en die uitdaging ligt er nog steeds. Hij spreekt hierover dus ook in de Institutie 2.2.7-8. Dat is dus ook Calvijn's uitdaging aan de kerk. Hij is dus telkens bang dat het volk door gebrek aan kennis de wil zou misbruiken, dus moet er eerst meer kennis komen, maar uit voorzorg sluit Calvijn dus de poorten van de vrije wil. Hij heeft het recht daar niet toe, maar het is nu eenmaal een feit in de geschiedenis. Calvijn was van de Franse slag. Calvijn zag de wil als gevaarlijk speelgoed, en had het hoog opgeborgen in de kast. Daarom hebben we ook altijd gemengde gevoelens over Calvijn. Calvijn wierp het hele volk in de put van de willoosheid. Hier moesten ze een lotje trekken.

Calvijn spreekt als een psychiater, een tandarts en slager, die hun middelen heilig hebben verklaard, en hun prooi temmen, als een psydent-butcher. Er valt niet met Calvijn te praten, net zoals je niet met een dronkaard kunt praten. Hij houdt zich stijf, maar geeft toch de uitdaging om dan maar eerst een voor hem aannemelijke definitie te geven van de vrije wil, zonder dat de mens er met de macht vandoor gaat. Die uitdaging nemen wij graag aan, en ook Calvijn nam die uitdaging serieus, en ging ermee aan de slag in zijn bijbel commentaar.

Het is walgelijk wat Calvijn allemaal schrijft in de GVW en de Institutie, want zo wordt de mens tot proefdier van God gemaakt. Waarom doet hij dat ? Hij wil het rechtssysteem en het zelfvertrouwen van de katholieke kerk omver werpen. Calvijn komt als een soort theologische superman opzetten, hevig aan de steroïden, hevig opgeblazen, en krijgt het voor elkaar om het Romeinse rijk omver te werpen, maar met wat voor resultaat ? Het heeft niet veel meer met het kruis te maken. Hij redeneert hoofdzakelijk door de uitverkiezing en de genade in de GVW en de Institutie. Heeft het kruis dan geen kracht ? Hij heeft er geen interesse in. Daar gaan zijn betogen niet over. Hij wil snelle afrekening.

Het kruis kent niet de eindeloze wreedheid die Calvijn brengt in zijn GVW-leer en Institutie-leer. In de GVW probeert hij de Institutie goed te praten. Pighius slaat inmiddels veel lekken in zijn schip, in zijn nauwgesloten theologische systeem, en Calvijn is daar woedend over.

Calvijn benadrukt dan nog een keer aan de hand van quotes van Augustinus dat er voor hem en Augustinus twee vrije willen zijn : de vrije wil om te zondigen, en alleen als God genade geeft de vrije wil om het goede te doen. Op zichzelf is de vrije wil er dus niet. Die is gesloopt, kapot gegaan, weggenomen, tot slaaf gemaakt, door de zonde. (GVW 3)

Ze zijn vrij in hun slechtheid, stelt Augustinus. Ze kunnen niet zomaar tot God komen. Er moet eerst uitverkiezing en genade zijn. Maar als we naar sociale relaties kijken en naar het gerechtigheid op aarde, dan zien we dat dat niet zo werkt. Het klinkt misschien voor sommigen heel vroom, als een soort van wegcijfering, maar het is groot bedrog.

Eindeloos zonder ophouden bazelt Calvijn over zijn uitverkiezingsleer in de GVW en de Institutie, om iets anders wat veel belangrijker is achter te houden. De mens werd door zijn zonde aan dit systeem overgeleverd. Er was met de reformatie een overdracht van het één tot het andere beest. De mens werd overgegooid, en de mens had niks in te brengen. Het was een groot oordeel over de mens gekomen, een grote dwaling, waar Paulus al voor had gewaarschuwd, en ze zouden de leugen geloven.

Calvijn is een grote geestelijke vader van de kerk waar wij veel van hebben geleerd, maar wij staan ook tegen deze kerkvader op, want hij heeft ons ook een groot oor aan lopen naaien. Daarom moesten er nog verdere reformaties in het calvinisme komen. Dan zijn er tijden van afscheiding en terugkeer. Dan zijn er tijden van ontmaskering en verdieping.

Het is ronduit eng, spooky, dat Calvijn zo'n hoge plaats aan genade en uitverkiezing heeft gegeven. De dubbele predestinatie, waarop de gehele stalinistische drie-eenheid van tandartserij, psychiatrie en slagerij werd gebouwd, is daarvan een wrange vrucht, een rimpelige vrucht van 'hag training', heksentraining, waar de jonge mannen van vandaag aan worden geofferd in de bodybuilding, het bezeten zijn van rimpelaanbidding, als teken van geestelijke pensionering. Het is een knalprodukt. Het is het vuurwerk van het vlees, allemaal om de aandacht te trekken, maar het is niks, het heeft geen waarde.

Calvijn kwam tot buitensporige, maar ook hele verbitterde en selectieve genade afgoderij, en de daar bijhorende uitverkiezingswaanzin. Wel heeft hij dus gezegd dat er betere definities moesten komen, en hij bleef doorschrijven, zoals in zijn briljante, maar zeker niet ongevaarlijk bijbelcommentaar. Ook in zijn bijbelcommentaar liggen de boobytraps. Maar de man was zijn theologie aan het uitwerken, aan het nuanceren, in een grotere context, als een zwart gat, en zo kon de calvinist vluchten. Zo kon de calvinist wedergeboren worden. Eindelijk kwam er zicht op zowel klok als klepel.

Calvijn is een drugsdealer, en de drugs snijdt aan twee kanten. Het zaligt en verdoemt. Je moet het spul hebben, en de prijzen zijn hoog. Het drijft de mens tot de theologische steroïden. Ik heb daar vroeger dromen over gehad. Calvijn kweekt theologische en geestelijke bodybuilders van het determinisme. Het zijn ernstige siameze vergroeiingen. Wezens groeien in wezens, door hun vraatzucht. Het heeft niets meer met de natuur te maken, maar met bonzai reageerbuizen. Er is hierover gesproken in 'Rigil Kent Ontsluierd', in de Nederduits gereformeerde dogmatiek.

Genade en uitverkiezing zijn stopwoorden van Calvijn in de GVW en de Institutie. We kunnen stellen dat we God kunnen uitverkiezen, maar God moet ook ons uitverkiezen. Er moet dus een kruispunt zijn, en God is geen gemakkelijke afgod. Hierin kun je groeien op school. Het heeft genoeg aan zijn eigen drama. We hoeven niet te vervlakken tot calvinistische GVW-drama en Institutie-drama. Er is ruimte om dingen goed te maken.

DE WIJZEN UIT HET OOSTEN

Lezen :

Werktuigen 1:8-12 :

'Vandaag de dag vraagt de dansende dochter van Herodus, Salome, nog steeds om hoofden.
Maar er wordt ons herstel van de hoofdwond beloofd. Dit zal de context herstellen.
Door de compleetheid van de context zullen er geen gaten meer in de netten zitten en zal de wonderbaarlijke visvangst plaats kunnen vinden.
Het Woord stijgt als een ibis uit boven de stormen.
Het is een woeste vogel, de woeste ibis, en dat moest ook wel, anders zou de mens nooit boven deze stormen kunnen uitvliegen.

II Behemma 7:27 :

'Jozef en Maria moesten met hun kind vluchten naar Egypte, vanwege de massamoord van kinderen door Herodus. We zien hier dus een esodus, terug naar Egypte.'

II Behemma 2:18-20

'Herodus was op een slooptocht, want een kind met een wachter voor de mond, dat zou echt niet kunnen. De wijzen uit het Oosten waren van het zoroastrisme, wat zich later tot de islam ontwikkelde, en zij waren welkom bij Yeshua en zij onderwezen zijn familie, en zij redden het leven van Yeshua door hen te waarschuwen voor Herodus.
Nog steeds draagt Yeshua de geschenken van mirre, wierook en goud in zich, wat hem eens het leven redde, en hem tot Egypte bracht, als een schuilplaats.
Vandaar dat de Egyptologie bij Yeshua hoort en van levensbelang is.
Zonder de Egyptologie heeft Yeshua geen bestaansrecht.'

Koning Herodus nam uit voorzorg het besluit om een massamoord te verrichten onder de kinderen van Bethlehem, want daar zou de nieuwe koning der Joden geboren zijn. Merk op hoe mensen vandaag de dag nog steeds 'doden uit voorzorg'. Het is onrechtvaardige generalisatie. Iets vertoont mankementen, dus leggen ze het hele zaakje om, ook dingen die er niets mee te maken hebben.

Zo gaat de mens ook met andere religies om, en andere culturen. Men begrijpt bepaalde dingen niet, het is anders, dus verwerpt men het in zijn algeheel, zonder zich degelijk te laten inlichten.

Bovenstaande teksten gaan over twee Herodussen, maar van dezelfde familie. Herodus de Grote was de vader van Herodus Antipas.

De wijzen uit het Oosten beelden andere religies uit en zij beschermden Yeshua tegen Herodus, oftewel zij staan voor de context van Yeshua. Maar mensen hebben het weggehakt, geheel in tegenstelling tot de familie van Yeshua verwierpen zij de mirre, het wierook en het goud, en zetten de religies tegen elkaar op, wat we ook zien in de Gaza strook. Vele kinderen sterven de hongerdood vanwege de geest van Herodus.

Het christendom moet zich dringend verzoenen met de islam en de andere religies, en in vrede leven met elkaar om God te zoeken. Ze kunnen van elkaar leren. Ze vullen elkaar aan. De familie van Yeshua vond toevlucht in Egypte. In Egypte zien we de grotere achtergronden van Israel, christendom en islam. Ze horen bij elkaar. In de nieuwe bijbel zien we daarom de verzoening tussen Jakob en Ezau, waar ook de oude bijbel over sprak, en we zien de verzoening tussen Izaak en Ismael. Het is hard nodig in deze gevaarlijke tijden. Allereerst moet dat in jezelf gevonden worden. In hoeverre ben jij nog als Herodus ? Keer weder tot de grotere context van het Woord, en bemerk dat je slechts een stukje hebt en bent wat in contact moet komen met de andere stukjes, opdat je ook als een ibis boven de grote stormen van vandaag de dag kunt uitstijgen, oftewel het kunt overzien en doorzien. Op naar het beloofde land.

Je kunt niet verwachten dat de wereld in vrede leeft als je zelf nog innerlijk verdeeld bent. Verbeter de wereld, begin bij jezelf.

Wat heb je met de wijzen uit het Oosten gedaan ? Wat heb je met de vreemdelingen in je leven gedaan die je probeerden een stuk ontbrekend onderwijs te geven ? God zend telkens weer wijzen uit het Oosten tot ons.

Verzoen u met het vreemde, anders zal er nooit vrede zijn. In plaats van hysterisch te gillen als er iets vreemd voorbij komt : Probeer het toe te passen in je rede. Van vreemde en rede tot vrede. Werk aan je rede in plaats van aan het vooroordeel.

Beloch 36:6-8 zegt hierover :

‘Vergeet het binnennemen van de vreemdelingen niet, want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, hemelgezondenen binnengenomen.
Maar gij sprak : het vreemde heeft ons overweldigd. Zij hebben onze kampen en holen ingenomen.
Zij is een stille getuige van deze dingen.
En gij sprak : Is het vreemde niet tot vijand geworden ?
Maar gij was zelf de vijand.
Hoe lieflijk zijn op de bergen dan de voeten die goed nieuws brengen ?
Maar gij hebt niet willen luisteren.
Zij gaat altijd haar kinderen vooruit, en onderhandelt met het vreemde, maar gij hebt het niet begrepen, en jammerde en klaagde.
En zij bekommerde zich er niet om.’

Ga de wijzen uit het Oosten in je leven ontdekken, mirre, wierook en het goud. Verlaat uw land en ga tot het Egypteland, als Herodus op u jaagt.

Koning Herodus zit in zijn paleis. Daar is hij aan het plannen en plotten. Ja, ook hij wil het kind hulde brengen, ook hij wil geschenken brengen tot het kind, maar om het kind te kunnen doden. Merk het verschil op. Vandaar dat de wijzen uit het Oosten niet met hem optrokken, en hem niet inlichtten. Vandaar dat ze de familie van Yeshua waarschuwden. Och, luistert naar hun roep, wijs hun boodschap niet af, zoals de familie van Yeshua ook niet had gedaan. En het redde hun leven. Nieuw leven vonden zij in Egypte, totdat zij daardoor veilig weer naar Israel konden terugkeren, omdat Jakob zich met Ezau had verzoend.

Dat is het wonder van de nieuwe bijbel. Ik bidt dat de Heere uw hart zal vervullen met dit wonder, en dat het uw leven zal voortleiden. Volg de vreemde ster, uit des Heeren hand gegeven.

DE PUZZELAAR

‘Johannes de Doper leidde het volk in de woestijn, de aan zichzelf gestorvenen.’

IV Werktuigen 3:19

Aan het begin van de puzzel liggen de stukjes nog door elkaar.
Aan het begin van de puzzel lijkt het nog nergens op.
De aarde is nog woest en ledig.
Je mag zelf je licht brengen, en open staan voor dat hogere licht.
Het is een beetje zoals Johannes de Doper die het volk van de aan zichzelf gestorvenen leidde door de woestijn, zoals dat in de nieuwe bijbel beschreven staat. (IV Werktuigen 3:18-19)

Het is een mooi beeld : de aan zichzelf gestorvenen zijn een volk die de vleespotten, drugspotten en snoeppotten van de stad hebben achtergelaten. Ze zijn tot buiten de poorten gegaan, Johannes de Doper volgende door de rivier, diep in de woestijn, en daar werden hen de leerregels getoond die ten leven leiden.

Het is een mooi beeld dat je hen zo in de woestijn ziet, op zoek naar het water des levens, niet meer de wateren van de

bedrieglijke stad. Als we het over de stad hebben dan hebben we het over soap. Giftige soap wel te verstaan.

Eens zal de woestijn bloeien. De nieuwe bijbel spreekt over het bloeiende visnet, zoals de oude bijbel sprak over de bloeiende staf van Aäron.
Het kruis zal bloeien. De wapens zullen bloeien. Het is een kwestie van seizoenen.

De puzzelaar staat aan het begin van de puzzel. De puzzelaar is nog niet zo lang geleden geboren. Het zal dus een lange tocht zijn. De puzzel moet af. De puzzelaar mag met niks minder genoegen nemen. Hij mag de puzzelstukjes niet omruilen voor de grote soap posters van de stad. Die verleiding ligt er :

'Oh, alles is al volbracht, alles is genade, geloof, geloof.
Zeg het zondaarsgebed op, en dan is alles goed.
Je kunt het niet verdienen. Je moet op je lauweren rusten. Vertrouw, vertrouw.
God zal alles goedmaken,' fluisteren de clowns in de stad, en bieden zo hun produkten aan van grote verlamming.
Het geweten wordt gedoofd.
De ziel wordt gedoofd, en je wordt zielloos van hun spuitjes.
Elke menselijke verantwoordelijkheid wordt uitgeschakeld.

Ze willen de ziel geheel overnemen. Ze verblinden de mens met schijnzekerheden en schijnwelvaart. Ja, daar is de hedendaagse, postmoderne theologie voor : om mensen in slaap te doen sussen als makke schapen voor de slacht.

Het is de onafgemaakte puzzel. Je moet het nog wat draaien.
Het wordt je niet in de schoot geworpen. Je moet zelf leren puzzelen. Door alleen maar te slapen is nog niks tot stand gekomen. De mens leeft in een droomwereld.

Daarom is het mooie beeld van Johannes de Doper in de woestijn met het volk van de aan zichzelf afgestorvenen van toepassing.
Ze zoeken naar wedergeboorte. Ze weten waar ze vandaan kwamen, dat het nog niet veel was. Ze zijn bekend met de puzzel opdracht.
Nu moeten ze nog verder loskomen van de stadse plaatjes in hun hoofd. Ze moeten het verscheuren en de puzzel helemaal opnieuw leggen. Het is dus puzzelen en herpuzzelen.
Het gaat dus ook over een heleboel ontpuzzelen.
Eerst moet er een heleboel ontwarring zijn, moet je erachter komen waar de puzzel ergens is geforceerd, en wat nu precies de losse stukjes zijn.
